

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 280/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ž., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. N., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 349/2010 a jeho rozsudkom z 10. februára 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 13/2012 a jeho rozsudkom z 21. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ž. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2013 doručená sťažnosť J. Ž., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 349/2010 a jeho rozsudkom z 10. februára 2012

a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 13/2012 a jeho rozsudkom z 21. novembra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že disciplinárnym rozkazom č. 13 z 26. júla 2010 riaditeľ odboru dopravnej ochrany Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky uložil sťažovateľovi disciplinárne opatrenie, ktorým bol sťažovateľovi znížený služobný plat o 15 % na dobu troch mesiacov, a to z dôvodu porušenia základných povinností policajta uvedených v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) rozhodnutím č. SLV-PS-PK-102/2010 zo 6. októbra 2010 zamietlo.

Žalobou podanou krajskému súdu 7. decembra 2010 sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra zo 6. októbra 2010, avšak krajský súd túto rozsudkom č. k. 4 S 349/2010-48 z 10. februára 2012 ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol. Sťažovateľ aj proti rozhodnutiu krajského súdu podal riadny opravný prostriedok, o ktorom najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 13/2012 z 21. novembra 2012 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 4 S 349/2010-48 z 10. februára 2012 potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa tak krajský súd, ako aj najvyšší súd svojimi postupmi a rozhodnutiami porušili jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, čo odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom rozsudku prikláňa k argumentácii v zmysle Rozsudku KS a poukazuje na jednotlivé ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý upravuje práva a povinnosti policajta ako aj jeho nadriadeného. Striktným formálnym výkladom konštatuje, že sťažovateľ si nesplnil povinnosti, ktoré mu nadriadený uložil ústne a preto sa dopustil disciplinárneho previnenia. Ani jeden zo súdov neskúmal, či konanie nadriadeného má nejaké opodstatnenie, a teda či nejde len o svojvoľné zneužitie zákonom daného práva v neprospech sťažovateľa. Oba súdy vo svojich rozsudkoch predložili striktný

a formalistický výklad zákonných ustanovení, pričom sťažovateľ počas celého konania poukazoval na diskriminačné znaky konania nadriadeného. Sťažovateľ nespochybňuje svoju povinnosť podrobiť sa psychologickému vyšetrovaniu, avšak sú nanajvýš podozrivé dôvody, ktoré k uloženiu takéhoto príkazu viedli. Súdy zhodne konštatujú, že nadriadený nemá zákonnú povinnosť zdôvodňovať uloženie príkazu. S uvedeným striktným výkladom sa však nestotožňujeme. Práve zdôvodnenie príkazu vnímame o to potrebnjšie, že sťažovateľ urobil oznámenie, ktorým poukázal na nezákonné čerpanie pohonných hmôt na ODO ÚOÚČ a DM, kde vykonával štátnu službu. Orgán verejnej moci by mal konať transparentne, aby každé jeho rozhodnutie bolo preskúmateľné a odôvodnené, aby sa nestalo, že bude konať svojvoľne a na takéto konanie zneužije právomoci mu dané samotným zákonom.

Sťažovateľ počas celého konania poukazoval na diskriminačné konanie voči jeho osobe už pred samotným vydaním príkazu, ktoré pokračovalo aj následne. Voči sťažovateľovi sa v krátkej dobe po oznámení vyššie spomínaných skutočností začali viesť až 4 disciplinárne konania, pričom predtým bol sťažovateľ považovaný za bezproblémového. K diskriminačnému konaniu voči sťažovateľovi poukazujeme na ďalšie disciplinárne konania, ktoré boh následne voči jeho osobe vykonštruované a za ktoré bol potrestaný. Tieto boli neskôr zrušené...

Sťažovateľ má za to, že dané konanie nie je možné a spravodlivé zúžiť iba na jeden jediný formálny úkon (uloženie povinnosti a neuposlušnosť príkazu) a následne naň aplikovať výlučne gramatický výklad zákona, je zrejme, že daný prípad má širšie okolnosti, na ktoré sťažovateľ počas celej svojej obrany poukazoval...

Súdy sa vo svojich rozsudkoch nevysporiadali s uvedenými tvrdeniami sťažovateľa a len jednoducho konštatujú, že tieto tvrdenia neobstoja a to bez toho, aby sa podrobnejšie preskúmali ich podklad. Formalistický prístup k výkladu zákonných práv a povinností považujeme však za nedostatočný, nakoľko odôvodňuje pochybnosti o motívoch konania nadriadeného, o to viac, že sťažovateľ bol jediný ktorému bol takýto príkaz uložený.

Súdy sa nezaoberali podstatnými okolnosťami prípadu, neskúmali a nezisťovali motívy konania nadriadeného, pričom vzhľadom na všetky okolnosti prípadu sťažovateľa je zrejmy nátlak voči jeho osobe.

Súdy dospeli vo svojich rozsudkoch k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdili vec, nakoľko sa nevenovali podstatným skutočnostiam, na ktoré sťažovateľ neustále poukazoval. S týmito skutočnosťami sa následne ani nevysporiadali so svojich

rozsudkoch, čím dochádza k porušeniu práva sťažovateľa na riadnu súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...

Rozsudok KS a Rozsudok NS v tomto súdnom konaní je teda svojvoľný, arbitrárny a jeho závery sú zjavne neodôvodnené, čím dochádza k porušeniu základného práva sťažovateľa...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 4 S 349/2010 a Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn.: 2 Sžo/13/2012 porušili základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. 02. 2012, sp. zn. 4 S 349/2010 a Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 11. 2012, sp. zn. 3 Sžo/13/2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva súd náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,50 EUR, ktorú sú Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, a to postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 349/2010 a jeho rozsudkom z 10. februára 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 13/2012 a jeho rozsudkom z 21. novembra 2012, ku ktorému malo dôjsť tým, že podľa tvrdenia sťažovateľa sú uvedené rozhodnutia všeobecných súdov svojvoľné, arbitrárne a ich závery sú zjavne neodôvodnené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

1. K namietanému porušeniu základného práva postupom a rozhodnutím krajského súdu

Ústavný súd v súvislosti s napádaným rozhodnutím a postupom krajského súdu v prvom rade poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), podľa ktorého môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Sťažovateľ mal v rámci správneho súdnictva možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 349/2010 z 10. februára 2012, a to podaním riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré napokon, ako to vyplýva zo samotnej sťažnosti a jej príloh, aj využil. Na základe podaného odvolania bolo oprávnením, ale aj povinnosťou najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v prípade jeho zistenia, že došlo k zásahu do sťažovateľových základných práv alebo slobôd postupom prvostupňového súdu alebo jeho rozhodnutím, poskytnúť týmto sťažovateľovým právam ochranu využitím všetkých procesných prostriedkov, ktoré najvyšší súd má v zmysle ustanovení príslušného zákona k dispozícii.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa vzhľadom na uvedený princíp subsidiarity v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu

Porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ vidí predovšetkým vo svojoľnosti, arbitrárnosti a neodôvodnenosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 13/2012 z 21. novembra 2012.

Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04).

Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžo 13/2012 z 21. novembra 2012 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 4 S 349/2010-48 z 10. februára 2012. V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd okrem iného uviedol:

„Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-102/2010 zo dňa 6. októbra 2010, ktorým bol potvrdený disciplinárny rozkaz č. 13 zo dňa 26. júla 2010,

ktorým riaditeľ odboru dopravnej ochrany úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra SR uložil žalobcovi disciplinárne opatrenie -zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona, a to z dôvodu, že žalobca porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) zákona. Ako porušenie povinností ustanovených v § 48 ods. 3 písm. a) zákona žalovaný kvalifikoval neuposlušnosť príkazu, na vykonanie psychotestov, ktorý dňa 28. júna 2010 v čase o 7.40 hod. vydal žalobcovi riaditeľ odboru dopravnej ochrany, úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra SR. Podľa udeleného ústneho príkazu sa mal žalobca dostaviť na vykonanie psychotestov dňa 29. júna 2010 o 8.00 hod.; za útvarovou psychologičkou. Žalobca však udelený príkaz nadriadeného nesplnil a dňa 29. júna 2010 sa na vykonanie psychotestov nedostavil.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona policajt je, povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi. a ďalšími, všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Podľa § 48 ods. 3 písm. s) zákona policajt je povinný podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby.

Podľa § 52 ods. 1 zákona disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona disciplinárnym opatrením je zníženie platu až o 15% na dobu najviac troch mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 zákona ak sa policajt domnieva, že rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn jeho nadriadeného je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, je povinný na to nadriadeného upozorniť. Ak nadriadený trvá na splnení rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu, musí ho policajtovi písomne potvrdiť a policajt je povinný ho splniť. Písomné potvrdenie sa nevyžaduje, ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania. Policajt je povinný odoprieť splnenie rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu nadriadeného, ak by jeho splnením spáchal trestný čin; túto skutočnosť oznámi. bezodkladne vyššiemu nadriadenému.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení

napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd sa preto s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu.

Na zdôraznenie najvyšší súd len znovu zopakuje argumentáciu vyplývajúcu z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na prejednávaný prípad nemožno vyvodit' iný záver ako ten, že povinnosťou policajta je okrem iného plniť aj úlohy uložené príkazmi a pokynmi nadriadených, s ktorými bol riadne oboznámený. Z platnej zákonnej úpravy zároveň vyplýva, že policajt je povinný podrobiť sa aj psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby. Žalobca dostal od svojho nadriadeného ústny príkaz na vykonanie psychotestov, pričom v tomto príkaze bol presne špecifikovaný deň a hodina, kedy sa má dostaviť za útvarovou psychologičkou. Žalobca mal zo zákona povinnosť uposlúchnuť príkaz nadriadeného, avšak žalobca nepostupoval v súlade so zákonom a na vykonanie psychotestov sa nedostavil. Toto konanie žalobcu je zavineným porušením jeho povinnosti a podľa zákona je kvalifikované ako disciplinárne previnenie, za ktoré je možné uložiť disciplinárne opatrenie. Pokiaľ žalobca opakovane namietal, že od nadriadeného požadoval písomný príkaz, ktorý mu nebol udelený, najvyšší súd poukazuje na zákonnú úpravu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že nadriadený je povinný vydaný príkaz písomne potvrdiť v prípade, ako ho policajt upozorní, že vydaný príkaz je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom a nadriadený trvá na splnení príkazu. V danom prípade však takáto situácia, ktorú predvída zákon, nenastala, nakoľko žalobca nenamietal nezákonnosť vydaného príkazu nadriadeného, iba vyžadoval jeho písomné potvrdenie, k čomu nebol nadriadený zo zákona povinný.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako aj rozsahom, a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). “

V zmysle už citovanej judikatúry ústavného súdu je teda jeho úlohou posúdiť, či najvyšší súd v napadnutom konaní ústavne súladným spôsobom vyložil právnu normu, ktorú vo svojom rozhodovacom procese aplikoval, a či v tomto smere nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Rovnako je z hľadiska poskytnutia ochrany základnému právu sťažovateľa potrebné preskúmať, či rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti a či je ústavne konformným spôsobom odôvodnené.

V preskúmvanej veci je však potrebné zohľadniť aj špecifická správneho súdnictva (napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo vydané v správnom súdnictve podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku). V rámci správneho súdnictva (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) súdy preskúmvajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov. Z toho vyplýva, že úlohou všeobecného súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu (obdobne napr. II. ÚS 162/08, II. ÚS 66/2010).

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo považoval tak rozhodnutie krajského súdu, ako aj rozhodnutia administratívnych orgánov za správne. Stručne a výstižne zopakoval skutkový stav, tak ako bol zistený správnymi orgánmi, a posúdil, či tieto orgány na takto zistený skutkový stav správne aplikovali príslušné platné právne predpisy, pričom dospel k záveru, že to tak bolo. Stotožnil sa so závermi krajského súdu, ktorý žalobu sťažovateľa proti rozhodnutiu ministerstva vnútra ako nedôvodnú zamietol, a jasne deklaroval, prečo tak urobil s tým, že rozhodujúce okolnosti prerokovávanej veci zopakoval a zdôraznil. Rovnako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, ktorými zákonnými ustanoveniami sa pri svojom rozhodovaní riadil a akým spôsobom boli tieto ustanovenia na

vec aplikované. Rozhodne ústavný súd nezistil žiadnu svojvôľu najvyššieho súdu pri uplatňovaní príslušných právnych noriem alebo to, že by jeho právne závery nemali oporu v odôvodnení jeho rozhodnutia. Ústavný súd preto konštatuje, že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 13/2012 postupoval v súlade s právnymi predpismi.

Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na spravodlivé súdne konanie, ak koná a rozhoduje v súlade s účinným všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto vo vzťahu k námietke sťažovateľa o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie považoval ústavný súd jeho sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ tohto nároku domáhal, už nerozhodoval. Z toho istého dôvodu ústavný súd nerozhodoval ani o náhrade trov konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2013